

[Hans Thyge Jacobsen.]

lønnen indbetales til Arbejdsløshedsfonden, eller ogsaa maa Nødhjælpsarbejder have den Restriktion, som her bringes i Forslag, men der er ikke fjerneste Mening i at have to forskellige Former af Restriktioner anvendt paa to forskellige Former af Nødhjælpsarbejder.

Den anden Enkelthed, som vi vanskeligt vil kunne tænke os at medvirke til, er Oprettelsen af 18 Amtsnævn, bestaaende af hvert 3 Personer. Maa jeg tillade mig at spørge: Har den højtærede Socialminister virkelig Raad til det? Den højtærede Socialminister har jo givet os og Befolkningen det Indtryk, at han ved Socialreformen blandt meget andet tilstræbte og efter den Opgave, der var stillet ham saa tidligt som af Indenrigsminister Rode, ogsaa skulde tilstræbe en Forenkling af de sociale Loves Administration. Jeg skal senere i mit Foredrag tillade mig at vende tilbage til, hvorledes Bestræbelserne her har virket, men netop paa Baggrund af de, skal jeg sige, uanede Virkninger, som Ministerens Forenklingstankegang har haft, spørger jeg: Har den højtærede Minister virkelig Raad til her at komme og foreslaa Oprettelsen af et helt nyt og hidtil ganske ukendt Administrationsorgan i Sociallovgivningen? Med de Udgifter, som et saadant Organ medfører, selv om de ikke hører til de store, maa man jo dog regne. Jeg tror ogsaa, jeg har Lov til at spørge den højtærede Socialminister, om han under Hensyn til de økonomiske Virkninger, som Socialreformen viser sig at have, virkelig har Raad til at udgive flere Penge blot til Administration af Sociallovgivningen. Jeg kan heller ikke indse, at det skulde være nødvendigt. I den Betænkning, som Udvalget for Refusionsordningen, den af Socialministeriet nedsatte Kommission, afgav — Formanden var som bekendt den nuværende højtærede Finansminister —, staar der tydeligt og klart, at ved Udarbejdelsen af denne Betænkning og de øvrige Forslag har Udvalget lagt megen Vægt paa, at det andet Maal, der skulde naas ved den nye Refusionsordning, nemlig at gøre den saa enkel og praktisk som muligt, ogsaa blev naaet, og saa fortsætter man:

„Kommunernes Opgave vedrørende Refusionen indskrænker sig efter Forslaget til at indsende visse Afskrifter af Regnskaberne vedrørende Aldersrenten, Børnebidragene til forældreløse Børn samt de øvrige Forsørgelsesudgifter og endelig Skatteberegningen.“

Ja, men det maa da være smerteligt for

den højtærede Finansminister at se, at det, han tilstræbte og mente at have naaet, nu pludselig skal forstyrres af Socialministerens Bestræbelser for at oprette helt nye og hidtil ganske ukendte Organer til Administration af de sociale Love.

Det er jo muligt, at saadanne Nævn bedre end Socialministeriets Arbejdsudvalg vil kunne følge de lokale Forhold. Men jeg spørger: Har den højtærede Socialminister virkelig Raad til en saadan Luksus, og tror den højtærede Socialminister ikke, at man alligevel skulde foretrække under de forhaandenværende Forhold og saa usikkert, som det hele former sig, at lade Socialministeriets Arbejdsudvalg — som efter min Opfattelse fungerer upaaklageligt — paatage sig ogsaa dette Arbejde?

Hvad nu Hovedsagen angaar, at man her ønsker en Udvidelse af Karakteren af de Udgifter, som kan blive Genstand for mellemkommunal Refusion, vil jeg sige, at jeg tror, man bedrager sig, hvis man mener, at der her er nogen synderlig Realitet til Stede. Det er jo saaledes, at de samlede Udgifter saavel til Understøttelse som til disse Nødhjælpsarbejder, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, paahviler vort Lands Kommuner under eet, og saa kan det naturligvis godt være, at en Kommune i Dag vil se sin Fordel ved, at dette Lovforslag gennemføres; men over for hvem? Over for en anden eller over for andre Kommuner. Men dette Billede kan jo hurtigt skifte, saaledes at den Kommune, som i Dag ser sin Fordel, om føje Tid vil beklage, at de andre Kommuner nu ser deres Fordel ved; at den paagældende Kommune skal bidrage til Refusionen af disse Udgifter. Det er jo — alt efter som Skæbnen handler med Kommunerne — i høj Grad svingende, om de vil have Fordel deraf eller det modsatte. Jeg tror derfor, at man bedrager sig selv, hvis man fra kommunal Side vil mene, at der heri ligger nogen reel Lettelse for Kommunerne, thi det er Kommunerne som en Helhed taget, der skal betale det hele, baade under den ene og under den anden Form.

Det siger den højtærede Socialminister jo egentlig ogsaa, mildt og hensynsfuldt i Ordvalget, men ganske tydeligt og klart i Realiteten, naar han i Bemærkningerne øverst paa fjerde Side siger, at man gik ud fra, at de Hensyn, som hidtil havde foranlediget Kommunerne til at iværksætte disse Arbejder, vedvarende vilde tilskynde Kommunerne dertil, og man regnede i disse Overvejelser med, at de enkelte Kommuner vilde kunne have det Overblik over Refusionsordningens System — altsaa over den